

JOANNA REESOVÁ

DÍVKA NA ÚTĚKU

Chce začít nový život,
ale minulost má dlouhé prsty.

metafora

Píše se rok 1926 a Anna Dartonová je na útěku před vlastní rodinou a hrozným činem, který v zoufalství spáchala. Osamělá, vyděšená a bez prostředků přijíždí do Londýna, kde k ní přichází záchrana v podobě Nancy, sebevědomé americké tanečnice v proslulém nočním klubu. Anna si pohotově změní jméno a jako Verity Caseyová tu začne také vystupovat. Ocítá se v nevázaném světě tance, večírků, nekonvenčních žen a módy, kde nachází i blízké přátele.

Když se seznámí s elegantním Archiem Fenwickem, pohřbí výčitky svědomí a uvěří jeho slibům o nehynoucí lásce. Netuší, že ji jako temný stín rychle dohání skrývaná minulost, a dokonce zasáhne i její nejbližší přátele. Dokáže je Anna alias Verity ochránit, setřást neblahé dědictví minulosti a uhájit si přitom právo na svůj nový život?

Joanna Reesová
DÍVKA NA ÚTĚKU

Joanna Reesová

DÍVKA NA ÚTĚKU

Přeložil Zdík Dušek

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Runaway Daughter © Joanna Rees 2019

First published in 2019 by Macmillan,
an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan
Publishers International Limited

Translation © Zdík Dušek, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-414-5 (e-Pub)

ISBN 978-80-7625-413-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-086-4 (print)

Pro Roxie, s veškerou láskou

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

OBSAH

1	Zrod slečny Caseyové	11
2	Šedesát vteřin	14
3	King's Cross	18
4	Novinové titulky	22
5	Grandhotel	25
6	Eros	30
7	Servírka	34
8	Penzion	37
9	Krádež	43
10	Temnota	48
11	Dívka v zeleném kabátě	49
12	Taxi	52
13	Šatna	57
14	Vykročit pravou nohou	61
15	Ostatní dívky	66
16	Vědma	71
17	Percyho království	77
18	Penzion paní Bellové	81
19	Rodolfo Valentino	85
20	Casper si prosadí svou	87
21	Sardinky	92
22	Klub Blanchard	95
23	Nejlepší učitel	100
24	Tajemný muž	104
25	Snídaně šampionů	107
26	Zkouška	111
27	Navzdory pokynům lékaře	114
28	Na střechu	116
29	Závan čerstvého vzduchu	119
30	Výzva	123
31	Představení	129
32	Oznámení v novinách	133
33	Nový sestřih	137
34	Hon	141
35	Křišťálová koule	144
36	Nancyin šatník	151
37	Zimní zahrada	156
38	Obrys nápadu	159

39	Paddy Potts	162
40	Mateřská rada	168
41	Annabellin večírek	172
42	Zase ten muž	176
43	Nancyin plán	180
44	Koupel	184
45	Den Páně	189
46	Kocovina	193
47	Mrzutost Jacka Connellyho	199
48	Znamení v ohni	204
49	Vzpomínky na onu noc	210
50	Dostihy	215
51	Nancyina podpora	219
52	Mystická Alice	224
53	Otřes	229
54	Konečně stopa	232
55	Naprosto parádní	235
56	Café de Paris	238
57	Seznámení	243
58	Paní Clifford-Meadová	247
59	Telefonát	251
60	Pokyn Jacka Connellyho	253
61	Noví ctitelé	256
62	Dokonalé stehy	262
63	Dívka	267
64	Dodání zboží	269
65	Slečna Proustová	272
66	Růže	276
67	Šampaňské a ústřice	279
68	Georgie	285
69	Archieho tajemství	289
70	Kdo s koho	292
71	Sleduje tě?	295
72	Nový začátek	299
73	Gordonova vinárna	304
74	Betsy se svěruje	309
75	V biografu	313
76	Serpentine	316
77	Záblesk naděje	323
78	Kukátka	328

79	Extra jakost	332
80	Tajemná dílna	335
81	Americký bar	337
82	Šmouha od rtěnky	342
83	Kožich	345
84	Prototyp	349
85	Neohlášená návštěva	353
86	V klubu	359
87	Trafalgar Square	361
88	Pochybný hotel	366
89	Na venkově	369
90	Dokonalý piknik	376
91	Přístřešek na čluny	381
92	Obloha posetá hvězdami	384
93	Edward je v úzkých	388
94	Kriketový zápas	391
95	Na zadním sedadle	397
96	Šeková knížka	400
97	Jízdenky do Paříže	405
98	Prezentace	409
99	Konečně Archie	414
100	Clifford Court	417
101	Nová Nancyina kamarádka	421
102	Archie není doma	429
103	Georgiina výhrůžka	433
104	Na policejní stanici	437
105	Marcus Fox	442
106	Střet s Edwardem	445
107	Stanovisko paní Bellové	448
108	Poslední vystoupení	451
109	Duch z minulosti	457
110	Únik	460
111	Blondýna	463
112	Le Train Bleu	466
113	Konečně volná	473
	Autorčina poznámka	477
	Poděkování	479

1

Zrod slečny Caseyové

Probudilo ji pronikavé zahvízdání. Vteřinu se nehýbala, jen vnímala rachot parního vlaku a vzpomínala na půlnoční útěk po poli zalitém měsíčním svitem. Na to, jak si všimla stojící soupravy netrpělivě odfukující stříbřité obláčky k noční obloze, jak se jí rozechvělými prsty podařilo otevřít dřevěné dveře vagonu i jak se schoulila do stísněného prostoru za nákladem z továrny. Jak ji vyčerpání a hrůza odnesly do bezesného spánku.

Teď měla ztuhlé nohy a bolavou tvář, protože byla opřena o studenou kovovou konstrukci. A byla jí zima. Velká zima. Drkotaly jí zuby a chvěla se v ledovém prúvanu. Stejný neklid cítila při usínání – strach v ní poletoval jako ptáci v matčině voliére.

Jak dlouhá doba uplynula od poslední zastávky? Kam až se potřebuje dostat, aby byla dost daleko?

Bude vůbec někdy v bezpečí?

Pomyslela na drama, které se touto dobou jistě rozvíjí. Představila si ustarané obličejе rodičů, až ve stáji objeví Clementovo tělo..., matčin tlumený výkřik.

Pomyslí na svou dceru? Už zaznamenali její nepřítomnost? *Nejspíš ne*, usoudila hořce. Matka vždycky bývala duchem nepřítomná a éterická, náchylná k dlouhému churavění, starala se jen o své ptáky a ticho. A nakolik byla neprůbojná, otec byl na druhou stranu výbušný a divoký. Dal Anně naprosto jasně najevo, že mu jde na nervy stejně jako její matka. Záleželo mu na ní míň než na psech.

Možná ale rodiče dospěli ke správnému závěru hned. Bezpochyby s pomocí stájníka Marka. Nikdy ji neměl rád a ona nepochybovala o tom, že ochotně popíše její útěk. A pokud to udělal, jistě povolali policii. Možná už ji pronásledují...

Znovu se v ní ozvaly obavy. Vždyť utekla, nebo ne? Podařilo se jí uniknout.

Pod dřevěnými dveřmi vagonu viděla několikacentimetrový výsek vnějšího světa. Byl konec února a kolem se míhaly pražce s trsy jinovatkou pokryté trávy.

Vstala a zapotácěla se – nohy měla zmrtvělé chladem. S obtížemi zvedla ruce, rukávy matčina nejlepšího svátečního kabátu byly neohebné kvůli vrstvám oblečení pod nimi. Od úst jí stoupaly obláčky páry. Zadupala, vložila si ruce do podpaží a znovu se zachvěla. Pak si promnula obličej – pod prsty cítila otisk ocelového stroje, o který se ve spánku opírala. „Casey,“ přečetla si polohlasně na hnědošedém železe.

Casey.

Tak by se mohla jmenovat.

Slečna Caseyová. Bylo prima zahájit nový den radikálním rozhodnutím. Stejným jako schovat se ve vlaku. Rychlým a s dalekosáhlými důsledky. Jednalo se

o zcela nový způsob života, kterým mohla nahradit dosavadní beznaděj. O život plný impulzivity a spontaneity. V přímém protikladu s tím, jak žila dosud – usedle, pod vlivem jiných, s natolik potlačenými tužbami, že její život splýval v trýznivě pomalou šed. Teď už ale ne. Protože když teď uprchla z Darton Hallu, mohla se ona, Anna Dartonová, stát, kýmkoliv se jí zachce.

Caseyová... ano.

Přijme tohle jméno. Copak se tak už nerozhodla? Že se postupně promění v někoho jiného? Protože to byl jediný způsob, jak mohla zvládnout děsivou budoucnost. Jako kdyby byla písek v přesýpacích hodinách.

Verity... napadlo ji zničehonic. Netušila proč. Žádnou Verity nikdy neznala. Kromě té tovární dělnice, která kdysi dávno tančila kolem májky. Vybavil se jí úsměv dívky s plnými ňadry.

Verity... ano, to zní dobře, usoudila. Protože v tuto chvíli, poprvé za celý život směla být sama sebou. A jelikož se psal rok 1926, mohla být moderní, jak si jen troufne. Až natolik moderní jako odvážné sufražetky, které tak dráždily jejího otce.

„Verity Caseyová,“ pronesla nahlas. Rytmus vlaku kolem ní zněl jako úvodní takty písně. Verity Caseyová se nemusela ničeho bát. Mohla být troufalá.

A také bude.

2

Šedesát vteřin

Na předměstí vlak zpomalil. Brzdy u obrovských kol pod podlahovými prkny vagonu hlasitě zaskřípaly a souprava zpomalila. Anna si dvacet minut hrála se západkou, až ji s námahou zvedla a podařilo se jí o několik centimetrů pootevřít dveře. Dívala se, jak kolem ubíhá chudinská čtvrť. Vyšlo slunce a ona – *Verity* – mu dychtivě nastavila obličej, aby se zahřála.

Netroufala si chovat naději, že vlak jede k jihu, ale když během poslední hodiny projížděli nějakým nádražím, zaslechla hlášení, že jde o nákladní vlak do Londýna.

To bylo velké štěstí. Souprava mohla mířit kamkoliv – to jí bylo jedno, záleželo jen na tom, aby unikla z tísnivého lancashirského údolí, které bylo jejím domovem. Ale teď nejela jen tak někam. Jela do Londýna. Do domova výtvarníků, básníků, emancipovaných mladých žen, hudebníků a významných lidí, s nimiž toužila dýchat stejný vzduch. Příjezd do Londýna měnil všechno.

Vyhlédla na koleje pod sebou i na vysoké cihlové

stěny zčernalé sazemi. Pomyslela si, jak nedůstojně to působí – vůbec to nepřipomínalo rušné centrum, jaké si představovala, když se tu a tam dostala k četbě *Daily Sketch*. To jí však bylo jedno – vítala cokoliv, aby rozptýlila neustálé myšlenky na Clementa, které se jí honily hlavou. *Teď na něj nemysli*, opakovala si. *Vůbec na to nemysli. Ukončila jsi to. Clementova celoživotní hrůzovláda je u konce.*

Zhluboka se nadechla vzduchu plného smogu se sirnou příchutí, která jí připomněla vůni při škrtání zápalek, a napadlo ji, jestli Marta bude dnes ráno rozdělávat oheň v salonku. Na jeden opojný okamžik se v ní vzedmul pocit svobody z pomýšlení, že Marta je tam a ona tady. Byla přece volná. Konečně.

Nad železničními náspy se k bílé obloze tyčily hnědé činžovní domy. Všimla si šňůry s pověšeným prádlem – chatrnými dámskými pumpkami nataženými mezi dvěma omšelými okny. *Praní špinavého prádla na veřejnosti*, pomyslela si.

Usmála se, když si vybavila, jak k vlastnímu spodnímu prádlu přidala krajky a obarvila ho šťávou z červené řepy narůžovo – k Martině hrůze. Matčina přísná hospodyně nechápala, že mít pod staromódními sukněmi veselé spodní prádlo s kouskem pěkné krajky dokázalo mladému děvčeti nekonečně projasnit den.

Marta se svými šedinami a ponurým výrazem nicméně vždycky patřila do stejného tábora jako matka – obě zastávaly názor, že veškeré oblečení má být praktické a funkční. A stejně přistupovaly i ke všemu ostatnímu. Žily v obavách, že udělají něco, čím při-

táhnou sebemenší pozornost. A byla to nuda, nuda, nuda.

Měla by se cítit provinile, že se od nich odstříhla? Možná, ale necítila se tak. Místo toho se znovu usmála a v duchu pozdravila obyvatele činžovních domů, navzdory jejich hroznému spodnímu prádlu. *Bůh vám žehnej*, popřála jim.

Toužila být tady. Ve městě, mezi lidmi, u obchodů, divadel a kaváren. To vše bylo zde, svůdně blízko. Téměř cítila jejich vůni. Ale jak? Jak se může stát součástí toho všeho? Když teď utekla z domova, jak se bude živit? Jako v reakci na její myšlenky jí hlasitě zakručelo v břiše hladem.

Schovala se mimo dohled, protože na souběžné koleji zastavil druhý vlak, tmavě zelený, s okny ozdobenými zlatými písmeny. Opatrně vyhlédla – v jednom z obsazených vagonů spatřila muže v elegantním obleku, jak se natahuje k horní polici pro kožený kufřík.

Kdo ví, kam ten druhý vlak jede? Nebo koneckonců i tenhle? Najednou jí došlo, že její vlak patrně vůbec nezastaví na nádraží pro osobní přepravu. A jak vysvětlí, kde se vzala mezi všemi těmi stroji? Mohli by ji potrestat nebo – což by bylo ještě horší – odhalit.

Ve druhém vlaku by se ale mohla vmísit mezi ostatní cestující a zmizet. Rychle popadla z kouta svoje zavazadlo. Musí se okamžitě dostat do osobního vlaku. Srdce jí bušilo rozhodnutím, které právě učinila. Bylo velice riskantní. Jestli někdo vyhlédne z okna a uvidí ji...

Odtěď žij od minuty k minutě, pronesla v duchu pomalu a důrazně, jako kdyby to hláskovala nad psacím strojem v otcově pracovně.

„Šedesát vteřin,“ zašeptala a připravila se. „No tak, Verity Caseyová, to zvládneš!“

Stáhla si červený vlněný baret hluboko do čela a vyhrnula límec kabátu. Pak co nejrychleji hodila zavazadlo na trať, přinutila se uvěřit, že všechno dobře dopadne, a skočila.

3

King's Cross

S bušícím srdcem dopadla na ostrý šterk. Ještě nikdy se necítila tak na ráně ani tak malá. Když se ale podívala na obrovské železné monstrum vlaku s písty nahánějícími hrůzu, nastoupil instinkt přežití.

To zvládneš.

Zvedla svoje zavazadlo a rozběhla se po dřevěných prazcích, jako kdyby utíkala před Clementem po kamenech přes potok. Vždycky byla rychlejší než on. A bude rychlejší už pořád.

Dveře vlaku byly výš, než očekávala. S obtížemi se vyšvihla na kovový schůdek a natáhla se po dřevěné klice. Když dveře trhnutím otevřela, uslyšela zvuk šukající se látky. Povolila jedna z jejích sukní.

Dveře se otevřely, div ji nesrazily dolů.

Šedesát vteřin. Už tam skoro jsem...

Hodila tašku do vozu a vytáhla se nahoru. Za dveřmi se rychle narovnala a oprášila. Celá se třásla. Viděl ji někdo? To se dalo těžko zjistit, ale najednou se vlak rozjel. V kupé po obou stranách začali šramotit cestující.

„Jste v pořádku, slečno?“ oslovil ji průvodčí s nakrabacným čelem pod špičatou čepicí, až se polekala. Kdyby procházel mezi vozy o vteřinu dřív, byl by svědkem jejího nedůstojného příchodu.

Zatěkal pohledem mezi ní a zavřenými dveřmi, ale okamžitě zavrhl možnost, že by mohla přijít zvenku. Sklopila oči k odřeným a krvavým kloubům prstů. Zapomněla si navléknout rukavice a potřebovala se upravit, aby nevypadala jako... jako... božínku, skoro na to ani nedokázala pomyslet... jako *kriminálnice*.

Přitiskla se ke stěně vagonu a schovala ruce za zády.

„Jenom jsem šla na vzduch, to je všechno,“ odpověděla a pokusila se zamaskovat chvění v hlase povýšeně zvednutou bradou – byla to jedna z těch pouček, které si zapamatovala z příšerných lekcí výslovnosti, na nichž její matka trvala. Uvědomovala si, že se jí z drdolu uvolnil pramen dlouhých vlasů, a odolávala pokušení odfouknout si ho z obličeje.

„Buďte opatrná, slečno. Jsme vysoko nad tratí. Nechtěli bychom, aby pohledná mladá dáma jako vy vypadla a zničila si pěkný kabát,“ řekl průvodčí, dotkl se prsty čepice a pokračoval do dalšího vozu. Slyšela ho z dálky, jak oznamuje cestujícím: „Za dvě minuty budeme v King's Cross.“

Podívala se na matčin šedíkově kostkovaný vlněný kabát a poprvé jí došlo, jak nápadně se oblékla. Průvodčí by ji podle kabátu a klobouku snadno identifikoval, kdyby se ho někdo vyptával. *Ale nikdo se ho ptát nebude*, ujišťovala se. Co nevidět z ní bude kapka v moři plném lidí.

Otevřela okno a vyklonila se ven. V dálce se obje-

valo nástupiště, nosiči zavazadel se prodírali davem cestujících se svými vozíky. Vlak zpomalil a s pronikavým zasyčením páry zastavil pod kulatými hodinami, jejichž ručičky právě ukazovaly půl desáté.

Anna – ne, *Verity*, připomněla si – otevřela dveře, seskočila na nástupiště a odcupitala k dřevěné lavičce. Tam si rychle navlékla rukavičky, které ukradla matce z prádelníku. Pak s vysoko zdviženou hlavou vykročila s davem k východu, jako kdyby měla před sebou důležitý cíl.

Statný revizor s hustým šedivým knírem cvakal jízdenky a pouštěl cestující z nástupiště do rušné haly. Co udělá, až ji chytí bez jízdenky?

Jsem přece Verity Caseyová, zbrusu nová dívka. Verity mohla klidně ztratit jízdenku. Mohla pocházet dejme tomu z Yorku a jet na návštěvu za tetičkou, která bydlí v pěkném londýnském domě.

Věřte mi, prosila revizora v duchu. Přiblížila se k němu a plaše se na něj usmála. Kuchařka jí vždycky říkala, že dosáhne čehokoliv, když zamžiká řasami svých dětsky modrých očí.

„Jízdenku, slečno.“

„Ach, ano, jistě,“ zasmála se vlastnímu opomenutí, že ji nemá připravenou. Aniž by spustila oči z revizora, zasunula ruku do kapsy matčina kabátu a zamračila se. „To je divné, před vteřinou jsem ji tu měla,“ řekla. Teatrálně si zkontrolovala druhou kapsu i tašku. „Ale ne, proboha, asi jsem ji vytrousila.“ Ohlédlá se a pak se podívala zpátky na revizora. Věřila vlastní lži tak dokonale, že by se možná dokázala rozplakat.

„Promiňte, promiňte!“ ozvala se žena vzadu, vedle

ní nosič tlačil vozík plně naložený zavazadly. „Kde to vázne? Pospícháme.“

Revizor se zadíval Anně do prosebných očí a rozhodl se: „Jděte, slečno. Ale příště buďte opatrnější.“

4

Novinové titulky

Anna svírala tašku a snažila se tvářit, že ví, kam má namířeno. Vyšla z nádraží a rozhlédla se po automobilech, dostavnících, taxících a bicyklech. Ze všech stran na ni útočil hluk a ve vzduchu visely husté výpary. Přesto ji opájelo vědomí, že je ve městě.

Minula ukazatele k nádraží a všimla si, jak lidé scházejí po schodech do podzemní dráhy. Když zvedla oči, spatřila plakáty na představení v Drury Lane. Není to luxusní divadlo v Covent Garden? Tam by si moc ráda zašla. A taky tam zajde! Odteď bude dělat, cokoliv jen bude chtít.

Dav ji dostrkal k frontě na taxi a Anna si pomyslela, jak cílevědomě všichni vypadají. Kolem prošly dvě mohutné ženy v černých šatech a s velkými pery na kloboucích. Každá vedla na vodítku psa. Následoval je chlapec, který tlačil dřevěnou káru s rachotícími konvemi na mléko, a za ním kráčeli tři gentlemani s vycházkovými holemi. Jeden z nich – s mohutným knírem – ji pozdravil nadzvednutím klobouku.

Tolik různých životů, pomyslela si. Všichni tihle lidé

vědí přesně, kam jdou. Vedle nich se cítila bezvýznamně. Darton Hall jí náhle připadal převelice vzdálený.

Blížila se ke konci fronty a uvažovala, jestli má nastoupit do taxíku. Ale kam by jela? Netušila, kam by se měla v Londýně vydat nebo kde se ubytovat. Opustila frontu, aby získala čas na rozmyšlenou, a došla k chlapci, který prodával noviny. Napadlo ji, že se sama možná brzy dostane do zpráv. Představila si novinové titulky a to, jak je kamelot vyvolává: „Dědic Dartonových tovarů nalezen mrtev! Jeho sestra se pohřešuje!“

Zastavila se a přejela očima noviny, jestli neuvidí přesně tato slova. Srdce jí vystoupalo až do krku. Pak se ale uklidnila – ještě bylo příliš brzy, aby skandál pronikl do novin. Ale nepotrvá to dlouho. Vzhledem k silné nespokojenosti dělníků s pracovními podmínkami by se každé neštěstí rodiny Dartonových patrně stalo záminkou k oslavám a klepy o něm by se rychle donesly novinářům.

Její pozornost upoutal článek na titulní straně *Daily News*. Do očí jí padlo jediné slovo a na zlomek vteřiny ji oslnilo jako blesk fotoaparátu: **VRAŽDA**.

V dalším záblesku se jí vybavil Clementův zkrvavený obličej. Takhle to noviny podávají, až zjistí, co se mu stalo? Jediná věc jí byla jasná: nikdo nepochopí, že to udělat musela. Že neměla na výběr. Ale v minulosti jí nikdo nikdy nevěřil. Ne víc než Clementovi.

Představila si samu sebe na lavici obžalovaných se spoutanýma rukama, před ní přísný soudce v bílé paruce vynášející nemilosrdný rozsudek. Kdyby se ale znovu dostala do téže situace, zachovala by se stejně. Tím si byla jistá.

I tak si uvědomovala, že se vědomí o spáchaném zločinu v jejím nitru s každou ubíhající hodinou proměňuje v cosi téměř hmatatelného. Nebylo snadné to popsat: výčitky svědomí, hrůza, nevíra – kvůli všem rozhodnutím, jež učinila, a všemu, co nechala za sebou. Především však šlo o pocit spravedlivého rozhořčení. Clement dostal, co si zasloužil. *Nebo snad ne?* Kdyby to neudělala, týral by ji pořád dál. Měla na výběr: jeho život, nebo svůj.

Nemysli na to. Je to pryč. Je po všem, opakovala si a přiměla se pokračovat v chůzi.

„Hledáte něco, slečno?“ zeptal se jí chlapec u nového stánku. Měl silný londýnský přízvuk. Nejprve se polekala, ale pak zjistila, že se k ní jen chová mile.

„Ani ne. No... možná nějaký hotel.“

„Zkuste Midland Grand, je přímo támhle,“ kývl přes ulici k impozantní budově z červených cihel a s hodinovou věží. „Tam chodí všichni nóbl lidi.“

„Děkuji,“ zamumlala. Kamelot přikývl a zahalekal: „Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Kupte si zvláštní vydání!“

Grandhotel

Anna odhodlaně vystoupala po kamenných schodech velkého hotelu. Zachytila pohled vrátného v elegantní šedé livreji. Byl starší než ona, ale ne o mnoho. Uvědomila si, jak je pohledný. Nebyla zvyklá vídat hladce oholené upravené muže a ucítila, jak jí do tváře stoupá ruměnec, když se na ni usmál.

„Dobrý den. Vítejte v Midland Grandu,“ pozdravil ji a dotkl se prsty klobouku.

„Dobrý den,“ pípá.

„Můžu vám pomoci s taškou?“

„Ne, děkuji, není těžká.“

V tu chvíli však na posledním schodu klopýtla a hoch ji chytil za loket. Rychle našla ztracenou rovnováhu.

„Omlouvám se,“ špitla zahanbeně.

„To nemusíte.“

Nasměroval ji do dřevěných otočných dveří a poradil jí, ať jde přímo rovně. Musela potlačit nutkání nervózně se zasmát. Otočné dveře! Když vrátný vešel za ní, zachytil její pohled a zazubil se.

„Chcete si je projít ještě jednou?“

„Ne, ne, děkuji,“ odmítla, ačkoliv si musela přiznat, že by druhá otočka byla prima.

„Seženu vám poslíčka,“ stoupl si vrátný na špičky, jako kdyby někoho hledal.

Rozhlédla se po hotelové hale. Z podlahy s pěkně vzorovanými dlaždicemi stoupalo široké schodiště a dělilo se na dvě části. Ozařovalo je světlo z oken vysokých jistě aspoň patnáct metrů. Stěny byly vymalovány červeně a stály u nich velké květináče se svěžími kapradinami.

V hale panoval čilý ruch – skupina starších žen mířila k sedacím soupravám, kolem pobíhali číšníci s vysoko zvednutými stříbrnými podnosy, v pozadí tiše hrál smyčcový kvartet.

„Mám se tu setkat s tetou,“ vysvětlila vrátnému. Doufala, že její lež zní uvěřitelně. „Ale má zpoždění, takže potřebuji pokoj. Jednolůžkový, na jednu noc.“

„Jistě, slečno,“ kývl vrátný, jako kdyby šlo o dokonale rozumné vysvětlení. „Nikde nevidím poslíčka. Pojdte prosím za mnou. Odvedu vás k recepci.“

Rychle vykročil davem a její zavazadlo držel před sebou. Anna musela téměř utíkat, aby mu stačila. U honosného recepčního pultu zavolal jednoho ze svých kolegů, aby ji obsloužil. Obrátil se k odchodu a znovu se dotkl čepice.

„Jsem Wilf,“ oznámil jí. „Kdybyste během pobytu něco potřebovala... cokoliv, s důvěrou se na mě obraťte.“ Jeho úsměv byl tak přátelský, že se na něj rovněž zazubila. Londýn možná nakonec nebude tak náročný.

Recepční nejdřív důležitě zkontroloval knihu hostů, než souhlasil s tím, že ji ubytuje. Jediný nocleh ji tu přijde na třetinu z drahocenné trochy peněz, kterou měla k dispozici, ale bylo příliš pozdě na to, aby vycouvala.

„Podepište se zde prosím,“ otočil k ní recepční těžkou knihu vázanou v kůži. Když ale zvedl zrak, postřehla, jak přimhouřil oči, jako kdyby ji okamžitě prohlédl.

Znervózněla a bezmyšlenkovitě se zapsala svým vlastním jménem Anna Dartonová a přidala i adresu. Jakmile si svou chybu uvědomila, zaváhala, ale bylo příliš pozdě něco škrtat. Recepční se na ni tázavě podíval, ale na nic už se nevyptával.

Když následovala poslíčka v livreji do výtahu a po chodbě s kobercem ve třetím patře, cítila, jak jí tváře zalévá ruměnec. Nepodíval se jí do očí, a když se obrátil k odchodu, napadlo ji, jestli mu neměla dát spropitné.

„Počkejte!“ vyhrkla. Zalovila v kapse, vytáhla bankovku a podala mu ji: „Tu máte.“

„To je příliš mnoho, slečno,“ hlesl udiveně.

Měl pravdu, ale ona neměla drobné a nemohla ho požádat, aby jí rozměnil. Potlačila tedy sílící pocit, že jí situace rychle přerůstá přes hlavu, a rozhodla se, že při této příležitosti může být velkorysá. Mávla rukou, jako kdyby takové spropitné bylo naprosto běžné.

Chlapec se usmál a odešel. Konečně osaměla, zavřela dveře, opřela se o ně a dlouze vydechla.

Pokoj byl malý, na krbové římse bylo oválné zrcadlo, které odráželo světlo zvenčí. U okna stála dře-

věná postel se světle modrou hedvábnou přikrývkou a pěkně polstrované křeslo ve stejném stylu. Ve srovnání s jejím pokojem doma byla tato místnost krásně moderní a pohodlná. Na dřevěném věšáku visely složené ručníky s monogramem. Jen pro ni.

Rozhlížela se po pokoji se zdobnými lištami a uvažovala, co by měla dělat. V hlavě jí okamžitě zabzučel roj myšlenek. *Dokázala to. Opravdu je tady, v Londýně. V grandhotelu, kde právě dala patřičně grandiózní spropitné.* Cítila se bohémsky a příjemně lehkomyšlně.

Vzala si ručník, rozhlédla se po chodbě a vydala se ke společné koupelně. Zamkla dveře, stoupla si k velkému porcelánovému umyvadlu a zadívala se na sebe do zrcadla. Připadalo jí, že její modré oči patří někomu cizímu. Jak moc se lišila od dítěte, jímž byla před pouhými několika dny. Jako kdyby přes noc zestárla o deset let, a na jejím obličeji to bylo znát.

Odvrátila se od svého odrazu, rychle se svlékla, umyla a oblékla si své nejelegantnější modré šaty. Bylo velmi úlevné zbavit se tolika vrstev oblečení.

Vrátila se do pokoje, rozpustila si vlasy a rozčesala je. Pořád voněly domovem. Rychle si je spletla a přichytila sponkami. Pak spokojená se svým vzhledem přistoupila k ostatním oknům obráceným k zadnímu nádvoří hotelu a slíbila si, že bude statečná. Když už se dostala tak daleko, musí se vydat na další průzkum. Kdo ví, kolik jí zbývá času, než ji někdo odhalí? A až se to stane, chtěla mít z času stráveného na útěku pěkné vzpomínky.

Pomyšlení, že by měla sama použít výtah, ji znervózovalo, a tak si oblékla kabát a pomalu sešla po scho-

dech. Obdivovala umění na stěnách i hladké dřevěné zábradlí. Minula řadu jiných hostů a napadlo ji, co si o ní myslí. Vidí Verity Caseyovou, elegantní mladou ženu, která může zapadnout mezi londýnskou smetánku? Nebo Annu Dartonovou, vyděšenou dívku, jež spáchala hrozný zločin? Doufala, že to první.

„Jste poprvé v Londýně, slečno?“ zeptal se jí vrátný Wilf, když vyšla před hotel.

Přikývla a sklopila hlavu. Bylo to tak vidět?

„Jak daleko je Piccadilly Circus?“ tázala se.

„Jedte omnibusem. Odtamtud,“ ukázal k zastávce.
„Cestou uvidíte všechny atrakce.“

6

Eros

Anna byla zvyklá na otcovy rozhořčené výklady o „nehorázně nemravných“ Londýňanech, ale když se teď rozhlížela po barevné a velkolepé nádheře města, rozhodla se, že se stane právě tou „nehorázně nemravnou“ Londýňankou. A to co nejdřív.

Tak se zaměřila na lidi a budovy, že sotva stihla sestoupit po vnějších schůdkkách omnibusu na dolním konci Regent Street.

Stála na chodníku, poslouchala troubící automobily a zírala na sochu Erose a vstupní halu divadla Criterion. Piccadilly Circus zatím viděla jen na kartičce z cigaret, kterou ukradla z Clementova psacího stolu, a teď měla sto chutí se štípnout. Opravdu to dokázala, skutečně je tady.

Opodál se vzneslo hejno holubů – pleskalo křídly, jako kdyby si ptáci aplaudovali – a Annu napadla pošetilá myšlenka, že by si taky mohla poblahopřát. Ve skutečnosti totiž nečekala, že se jí podaří uniknout. *Zmizet.* Doopravdy ne. Naplňovalo ji to zvláštní nervózní euforii.

Dívala se na dvě ženy v liščím a norkovém kožichu a na malé dítě ve světle hnědém trojdílném obleku a sladěné čapce, jež poskakovalo vedle chůvy tlačící velký, námořnický modrý kočárek. Kolem kulhal veterán s berlemi. *Chudák*. Další statečný muž zraněný v hrozné válce. Proč postihla všechny slušné muže a ušetřila netvory, jakým byl Clement?

Přešla ulici přímo k soše Eroze. Temná vzpomínka na Clementa ji rozrušila natolik, že se zachvěla. Když se dotkne slavné sochy, třeba jí to přinese štěstí. Třeba se Verity Caseyová stane realitou. Přála si, aby to byla pravda. Vystoupala po schodech a natáhla rozechvělou ruku ke zčernalé mosazi. Z propracované výzdoby jí studeně oplácely pohled rybí oči.

Přejela rukou po hladkém okraji žlábků a obešla sochu. Přitom četla nápis: *Mocný soucit jeho srdce a velká moc jeho mysli...*

Clementovo srdce teď stálo. I jeho bystrá mysl zemřela. Drcená tíhou těchto nevyvratitelných faktů Anna vzhlížela k Erotově luku na pozadí šedivých mraků. Byla to její vina. Její bratr byl navždy pryč. Kvůli ní. Najednou se jí vybavil Clement jako malý, rozesmátý chlapec o Vánocích, se smetanou z ovocného poháru kolem úst. Polkla a do očí jí vhrkly slzy.

Začínalo zlehka mrholit. Lidé na chodnících přidávali do kroku a vytahovali deštníky. Ze svého vyvýšeného místa vnímala každou černou kupoli jako osobní odmítnutí, jako připomínku své viny a beznaděje.

Dřívější euforie se rozplynula a fakta na ni dopadala jeden po druhém, hmatatelná jako kapky deště. Utíká před vším a přede všemi, které znala. Je osamě-

lou uprchlicí v nepřátelské metropoli, se dvěma libra-mi v hotovosti a bez jediného přítele na celém světě. Dívce, jako je ona, se mohou přihodit hrozné věci. Původně předpokládala, že se nějak protluče, ale co když ne? Co potom?

S obličejem nastaveným dešti se dívala na špičku Erotova luku a v duchu pronesla přání: *Prosím... prosím, zachraňte mě někdo.*

Ale nic se nestalo. Anna čekala celých pět minut. Cítila, jak mrholení houstne a vsakuje se do vlny kabátu, ale vítala to jako formu trestu. Věděla, že by si měla najít nějaký přístřešek, zůstávala však stát u sochy jako přikovaná. Takhle v centru Londýna si mohla aspoň na chvíli představovat, že je v oku bouře. Jakmile odtud odejde, určitě se jí zmocní vír potíží a nerozhodnosti.

Hlasitě kýchl a zachvěla se, až jí zadrkotaly zuby. Vzpomněla si na vlak a na to, jak strávila celou noc prochlazená do morku kostí.

„No tak,“ řekla nahlas. „Seber se.“

Co by jí poradila Marta? Bezpochyby by jí předepsala horké jídlo a pořádný spánek. Ano, to bylo patrně nejlepší řešení. Odjela omnibusem zpátky k hotelu a zklamalo ji, když u dveří nestál její nový známý – Wilf. Dala si časnou večeři, zapečené maso s ledvinami a fazolemi. Jídlo bylo vynikající, ale Anna musela pořád počítat, kolik jí stojí každé sousto.

Při večeři se snažila soustředit na události, které se odehrály před jejím útekem z Darton Hallu, ale zdálo se, že se jí ve vzpomínkách rozostřují, jako kdyby je někdo vymazával.

Když teď pomyslela na domov, viděla jen nezřetelné šedivé obrysy rodinného sídla ve večerním dešti. Vše, co předcházelo jejímu útěku, si pamatovala, jako kdyby se to stalo někomu jinému v jiném čase. Jak se dohadovala s otcem o Clementovi, jak ji otec udeřil do tváře a poslal do jejího pokoje, kde otevřela zatuhlé zásuvky prádelníku a v slzách naházela oblečení do otevřené tašky na posteli.

Uvažovala, co by se stalo, kdyby se jí podařilo odejít. Jestli by jí mučivý vztek vydržel, nebo by ztratila odvalu a vrátila se domů dřív, než by si vůbec někdo všiml, že byla pryč. Jestli by podlehla pocitům, které formovaly její život: strachu a výčtkám svědomí vedoucím k lítosti a pokání.

Clement ji ale přistihl a její odhodlání se proměnilo v nutnost.

A teď neexistovala cesta zpátky. Byla jednou provždy pryč.

Po večeri pomalu obešla veřejné prostory hotelu, žasla nad tím, že tu je dámská kuřárna, a přála si, aby měla odvalu vejít dovnitř. V jednom z velkých sálů se konala přednáška a ve druhém violoncellový recitál, ale Anna se nedokázala přimět k tomu, aby se připojila k davu diváků – bála se, že si jí někdo všimne. Zároveň ale toužila, aby si měla s kým promluvit – s kýmkoliv, jen aby nebyla sama se svým svědomím. Nikdo si jí však nevšímal. A později, když ulehla do postele, připadala si tak sama, že se dala do pláče a plakala, dokud neusnula.

Servírka

Probudila se s chvěním, ačkoliv v pokoji bylo poměrně teplo, protože služebná večer rozdělala v krbu oheň. V první chvíli si pomyslela, že je ještě v Darton Hallu, ale pak si vzpomněla, co se stalo, a vyskočila z postele, jako kdyby tak mohla uniknout před hroznými výčitkami svědomí. Rychle se oblékla, spočítala si peníze a uvědomila si, že bude muset vymyslet nějaký plán.

Včera jí to pořádně nemyslelo, ale teď byla naprosto jasná jedna věc: jestli rodiče zpravili policii a napadlo je, že mohla nastoupit do vlaku, určitě půjdou rovnou do nejbližšího hotelu, kde najdou nezvratný důkaz: její jméno v knize hostů.

Ne, mohla udělat jediné. Najít si rychle jiné ubytování. A to ještě nebylo všechno, bude si muset sehnat nějakou práci. Vůbec netušila, že život ve městě bude tak nákladný. Nevadilo jí, že přiloží ruce k dílu. Věděla o mladých ženách z vyšší společnosti, které během války pracovaly v Guyově nemocnici, a byla si jistá i v tom, že nebude mít problém „stýkat se s lidem“, jak by to formulovala její matka. Ale jak to má provést?

U snídaně seděla u stolku mezi dvěma listnatými aspidistrami, dívala se na ostatní hosty a uvažovala, proč ji tolik bolí hlava. Zachytila pohled několika lidí a čekala, jestli se nad ní někdo nesmiluje a neosloví ji, ale všichni si dál zarytě hleděli svého.

Vyhlídka na rozhodnutí, která bude muset sama bez jakékoliv nápovědy učinit, ji drtila. Pokusila se v sobě znovu rozdmýchat odhodlání žít impulzivně, ale když teď byla tady, šlo to mnohem hůř, než jak si to představovala.

Tolik toužila uniknout, ale zbrklé a pošetilé jednání v posledních dvou dnech ji přivedlo do těžké situace. Neměla žádný plán. A dosud nemá.

„Snad vám nevadí, když se zeptám, ale je obtížné dostat místo v takovémhle hotelu?“ oslovila servírku, která jí nalévala čaj.

Mladá dívka se zatvářila polekaně. Měla tuctový obličej s velkýma hnědýma očima. „To nevím, slečno,“ odpověděla obranným tónem, jako kdyby Anna zpochybňovala její právo na toto zaměstnání. „Vím, že mají seznam čekatelů. Pořád.“

Anna přikývla a usmála se. „Chápu.“

Cítila se hloupě, že servírku urazila. A uboze, že se vůbec pokouší překlenout třídní rozdíl, který mezi nimi ta dívka zjevně vnímala.

„Víte, nemůžu si tu dovolit zůstat,“ svěřila se jí, aby zachránila situaci. Přála si, aby se na ni servírka dívala s pochopením.

„To platí pro většinu lidí. Jedna noc tu stojí víc, než kolik si vydělám za měsíc.“

To bylo krajně nepříznivé zjištění. Jak tu může pře-

žít, když někdo jako tato dívka, se slušným zaměstnáním, vydělává tak málo?

Teprve teď si Anna uvědomila, jak žalostně chabou přípravu pro život, pro současnou situaci, zatím má. Umění jezdit na koni nebo předvést baletní plié či piruety jí v Londýně zjevně nebude k ničemu stejně jako její středně dobrá schopnost hrát na klavír. Uměla šít a milovala módu, ale jak může něco takového přetavit ve výdělek?

„Musím si najít jiné ubytování..., než se ke mně připojí moje teta,“ dodala spěšně, když si vzpomněla na svou lež. „Nevíte, kde bych našla levné bydlení?“

„Já bydlím u rodičů,“ odvětila dívka a pokrčila rameny. „Nevím.“

8

Penzion

Anna pomalu balila – prodlužovala si pobyt v hotelu do poslední možné minuty. Domnívala se, že v Londýně bez námahy vpluje do nového života plného kouzelných příležitostí a hojnosti. Byla přesvědčená, že se ve velkoměstě najde nějaké místo, které čeká jen na ni, kdy ho vyplní, ale teď chápala, jak pošetilé měla představy.

Poskládala šaty do tašky a pokoušela se zocelit proti světu tam venku. Tohle byla patrně ta jednodušší část. Teď začne skutečná zkouška její síly, ačkoliv ze všeho nejvíc toužila zalézt zpátky do pohodlné postele a přetáhnout si přikrývku přes hlavu.

Odhlásila se v recepci a potěšilo ji, když u dveří spatřila Wilfa.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se jí.

Zvedla oči k šedivé obloze a rozhlédla se po rušné ulici. „Nevím.“

„Vy nevíte?“ podivil se a pobaveně se zazubil. Annu napadlo, jak naivně to asi vyznělo.

„Moje teta má zpoždění a já jsem se rozhodla zůstat v Londýně, ale potřebuji levnější ubytování.“

„Zkuste nějaký penzion,“ navrhl. „Vím, že není snadné najít slušný. Slyšel jsem, že solidní jsou na Brunswick Square.“

„Kde to je?“

„V Bloomsbury.“

„Děkuji,“ odvětila, jako kdyby už o Bloomsbury dávno slyšela. Přála si, aby měla trochu peněz nazbyt a mohla mu dát spopitné.

„Jel bych podzemní dráhou, být vámi,“ dodal, když zpozoroval její zmatek. „Na King's Cross seženete mapu. Hodně štěstí, slečno,“ zavolal za ní, když Anna vykročila. Bodlo ji u srdce smutkem, že opouští takový přepych a vlídnost.

Koupila si mapu, ale bylo těžké najít Brunswick Square, zejména protože podzemní dráha byla mnohem složitější a nepříjemnější, než čekala.

Sedla si na kraj polstrovaného sedadla, sevřela opěrku a sledovala svůj odraz v temném okně. Zablikala světla a v Anně se vzedmul strach. Co když podzemní souprava v tunelu uvízne? Neměla dobrý pocit z muže, který visel na koženém držátku nad ní, ani z hluku soupravy svištící tmou. Bála se, aby se neztratila, ale pak si vzpomněla, že přísně vzato už ztracená je. Kýchl a zachvěla se. Opravdu se necítila moc dobře.

Než našla Brunswick Square, úporně ji bolela hlava. Vykročila po chodníku podél černého plotu a vzhledla k řadě špinavých terasovitých domů. Tohle bylo něco úplně jiného než Midland Grand.

Ale neměla na výběr, jak si připomněla. Zoufale si potřebovala lehnout. Cítila, jak ji rozechvívá zimnice. Vždycky byla silná a zdravá, takže ji teď ohromilo

pomyšlení, že možná bude nemocná. Jak se o sebe postará, jestli ochoří? Co se s ní stane, jestli na tom bude *opravdu* zle? Co když zemře?

V předním okně třetího domu Anna uviděla ceduli s nápisem VOLNÉ POKOJE a s hlasitým zavráním otevřela železnou branku. Zaklepala na dveře a modlila se, aby otevřela nějaká přátelská osoba. Objevila se brunátná žena s mozolnatýma rukama ve špinavé zástěře. Anna jí vysvětlila, že hledá ubytování, a všimla si, že tu nabízejí volné pokoje. Žena zamlaskala.

„Jsi pěkná fajnovka, co?“ donesl se k ní posměšný hlas jiné ženy. Stála na prahu sousedního domu a hulákala na ni přes plot. Měla na sobě šátek s červenými trásněmi, vlasy obarvené na velmi znepokojivý oranžový odstín a rty namalované červeně, aby byly sladěné se šátkem. „Hledáš bydlení?“

„Ano,“ potvrdila Anna a otočila se k ní.

„No tak, Rose, nech ji na pokoji,“ promluvila žena, která Anně otevřela. Přistoupila k ní a vzala ji za paži. „Pojďte dál, slečno.“

Anna se zmateně ohlédla po Rose, která se významně zasmála a olízla si rty, a následovala ženu do omšelých vchodových dveří.

„S lidmi jako ona byste se neměla bavit, to mi věřte,“ nabádala ji žena. „Ta by si vás namazala na chleba, kdyby mohla.“

Annu to zmátlo. Kromě Wilfa byla Rose tou nejprátelštější osobou, jakou od příjezdu do Londýna potkala.

Celý dům páchl tukem na smažení a na stěnách byly černé tapety s vlhkými pruhy. Anna se ujišťovala,

že to není tak hrozné, ale i tak se musela vši silou ovládat, aby si nezakryla nos manžetou kabátu.

Vzadu v kuchyni bublal na černých kamnech obrovský hrnec a ve dřezu byly naskládány špinavé talíře.

„Jsem paní Jacksonová,“ pravila žena.

Anna se málem představila jako Verity Caseyová, ale měla strach, aby se jí paní Jacksonová nevysmála, a tak raději řekla své pravé jméno. „Já jsem Anna.“

Paní Jacksonová se na ni podezřívavě podívala. „Zdržíte se dlouho? Máte práci?“

„Ne, nemám. Víte, právě jsem přijela a...“

„Nevypadáte moc dobře. Nejste těhotná? Nevezmu vás, jestli jste těhotná.“

„Ne!“ odmítla Anna, ohromená tím, že si ta žena o ní může myslet něco takového. „Jenom mě bolí hlava, to je všechno.“

„No dobře, promiňte, že se ptám, ale jedna z posledních nájemnic tu způsobila hrozný rozruch.“

„Co je to zač?“ zaburácel mužský hlas. Anna se otočila a spatřila chlapa s mohutnými rukama, právě vstoupil zadními dveřmi ve špinavé košili bez límce a se spuštěnými šlemi.

Anna couvla. Tohle nebylo dobré – tihle lidé... patřili ke špatné sortě. Cítila to. Když si ji ten muž prohlížel od hlavy k patě, zježily se jí chloupky na zátylku. Uvědomila si, že neměla vcházet dovnitř. Měla se rozhlédnout po okolí a najít si slušnější místo.

„Je nová, právě dorazila,“ odpověděla paní Jacksonová.

Muž přistoupil přímo k Anně, zadíval se jí do obli-

čeje a promnul mezi umouněnými prsty vlněný límec jejího kabátu.

„Platba na měsíc dopředu,“ prohlásil. Anna ucukla před jeho dechem. „A může mít pokoj ve třetím patře.“

Chtěla utéct, ale přinutila se ke klidu, ačkoliv se jí žaludek stahoval obavami. Podala muži, který jí naháněl skoro takovou hrůzu jako Clement, téměř veškerý zbytek peněz. Když stoupali po rozviklaných schodech, zlobila se sama na sebe, ale měla pocit, jako kdyby jí někdo vysál veškerou energii.

Cestou minuli dívku s plavými vlasy. Měla na sobě módní šaty a přejela Annu zkoumavým pohledem.

„Á, nová holka,“ prohodila. Annu znepokojil významný úsměv, který jí dívka věnovala. „Hodně štěstí v tom pokoji.“

„Suzanne si nevšímejte,“ řekl pan Jackson, ale Anna se za ní ohlédla. Slyšela hlasy jiných dívek a to ji trochu povzbudilo. Třeba si tu najde kamarádky?

Pan Jackson otevřel dveře do krcálku na konci chodby. Na židli stál nočník, do kterého skapávala voda prosakující stropem. Ve vzduchu visel štiplavý zápach zatuchlého kouře a vlhkosti. Tohle tedy Suzanne myslela, když jí přála hodně štěstí v souvislosti s pokojem. Byl hrozný. Ani nechtěla pomyslet na to, co by řekla Marta, kdyby věděla, že Anna bude bydlet na takovém příšerném místě, ale bylo příliš pozdě na to, aby vycouvala.

Zachvěla se. Pokusila se usmát a říct panu Jacksonovi, že jí to tu vyhovuje, ale jednoduše za ní zabouchl dveře. Anna pevně stiskla rty. Opakovala si, že musí být

silná, a položila tašku na zem. Jak mohla být tak hloupá a odevzdat mu veškeré peníze, než si prohlédla pokoj? Zlobila se na sebe, že se nechala tak snadno napálit. Suzanne ji musela považovat za naprostou hlupačku.

Zpoza stěny uslyšela zvuky hádky. Následovala rána a ženský výkřik. Anna se prudce nadechla, přeběhla ke dveřím a otevřela je. Za nimi stál pan Jackson a opíral se o vratké zábradlí, jako kdyby na ni čekal.

„Starejte se o své, slečinko,“ kývl na ni, aby se vrátila do pokoje. „Buďte hodná holka.“

9

Krádež

Horečka ji přepadla s tak znepokojivou silou, že následující ráno nedokázala vstát z postele. Strídatě se chvěla zimou a potila, ležela ve vlhké posteli, poslouchala zvláštní zvuky domu a uvažovala, co je skutečné a co sen.

Opakovala si, že se musí sebrat, ale kosti měla jako z olova a nakonec vzdala snahu o obléknutí. Přišla za ní paní Jacksonová a zdráhavě jí nabízela polévku – Anna se ji přes drkotající zuby snažila ujistit, že se jí brzy udělá líp. V noci se ulicí potáceli opilci a za tenkou stěnou se hlasitě dohadoval ten pár. Anna se cítila tak bídne, až měla strach, jestli nezemře. A když nastalo ráno, horečka se dál zhoršovala.

Dny mýjely a Anna se potácela na okraji bezvědomí. Přepadaly ji blouznivé sny o Clementovi. V jednu chvíli měla dojem, že je bratr v jejím pokoji a říká jí, ať je zticha. Ačkoliv kdesi hluboko uvnitř věděla, že je sama a kilometry od domova, třásla se hrůzou. Někdy volala ze všech lidí kupodivu Martu. A jak noci splývaly s dny, Anna nabyla přesvědčení, že se blíží konec.

Téměř o týden později ji probudil zvuk kostelních zvonů a zpěv ptáků. Bylo časně nedělní ráno a Anna si uvědomila, že má obrovský hlad – a cítí se natolik dobře, aby vstala.

Na nejistých nohách se dověkla do špinavé koupelny, vděčná za studenou vodu, kterou ze sebe smyla páchnoucí pot. Když se ale na sebe podívala do zrcadla, uviděla tmavé kruhy pod očima a nažloutlou pleť. „Nezemřela jsi,“ řekla svému odrazu. „Aspoň něco.“

Po návratu do pokoje se s povzdychem posadila na postel a zvedla šaty, aby se oblékla. Sáhla do kapsy, aby spočítala zbytek peněz a mohla si připravit nějaký plán, ale bankovky byly pryč. Prohledala tašku i šaty ještě dvakrát – marně. Cítila, jak se v ní šíří pustá beznaděj.

Dole v kuchyni v sobě nenašla kuráž, aby se paní Jacksonové zmínila o ztracených penězích. Bytná ani nevypadala, že by byla obzvlášť potěšená tím, že je Anně líp – zřejmě se jí jen ulevilo, že nezemřela. Dívka ji požádala o snídani, ale paní Jacksonová odpověděla, že toho momentálně moc nemá a že má Anna počkat v obýváku. Když vešla do nevelkého pokoje, usmála se na ni Suzanne. Ležela na pohovce, nohy položené na opěradle a kouřila cigaretu.

„Měla jsi pěknou horečku,“ poznamenala.

„Já vím.“

„Báli jsme se o tebe.“

Ale to vám nezabránilo v tom, abyste mě okradli, měla Anna sto chutí odseknout. „Myslím, že je mi líp.“

Byly zhruba stejně staré, ale Suzanne se zdála být mnohem protřelejší. Povídaly si o počasí a Anna sebrala odvahu, aby řekla Suzanne, že se jí ztratily peníze.

„Jistěže. Nezamkla jsi dveře. Tady nesmíš nikomu věřit.“

Anna přikývla. Připadala si hloupě. „Nevím, co si počnu, když teď nemám peníze. Potřebuju práci – a rychle.“

Suzanne se předklonila a zatěkala očima ke dveřím, jako kdyby se bála, že je uslyší paní Jacksonová. „Mohla bys pracovat pro Rose.“

Anna si vybavila ženu odvedle, která se na ni tak chtivě usmívala. „Co je to za práci?“

„Ó, ty jsi opravdu zelenáč,“ zasmála se Suzanne.

Annu to zmátlo, tak dívka vysvětlila: „Vede zakázkovou službu...“ Odmlčela se a potáhla z cigarety. „Poskytujeme zábavu jistým gentlemanům.“

Anna zrudla. „To bych nemohla. Chci říct...“

„Není to pro každou, to máš pravdu,“ uznala Suzanne a dál nenaléhala. Vstala, opřela si ruce o štíhlé boky a přejela Annu hodnotícím pohledem. „Jestli vážně potřebuješ peníze, koupím od tebe ten kabát,“ nabídla s pohledem na kostkovaný oděv Theresy Dartonové, který visel Anně přes loket.

„Tenhle?“ zeptala se Anna a zvedla ho.

„Ano, potřebuju nový kabát a tenhle se mi hned zalíbil.“

Anna se nemohla zbavit dojmu, že peníze, které jí Suzanne za několik minut podala, jsou poněkud špinavé, ale bylo jí to jedno.

Když paní Jacksonová přinesla čaj, Anna si ho oslادila, vzala noviny z dřevěného stolku u krbu a prolistovala je, jestli nenarazí na nějaké zprávy z Dartonu. Přečetla i všechny nekrology a hledala v nich zmínku o Clementovi.

V novinách nebylo o Lancashiru vůbec nic a Anna je chtěla odložit, když tu jí padl zrak na reklamu jednoho představení. Přejela prstem po snímku tanečnic s dlouhýma nohama a zářivými úsměvy – kéž by mohla být jednou z nich. Kéž by mohla někam patřit. Místo toho si připadala jako duch. Byla tu, ale zároveň nebyla.

Vyšla z domu a na rohu ulice objevila kostel. Bohoslužby už skončily, ale Anna vešla dovnitř, posadila se do lavice a vzhlédla k dřevěnému kříži nad oltářem.

Tolik doufala, že se stane Verity Caseyovou s jasnou budoucností, ale přišla o všechny peníze a s nimi i o naději. Právě prožila nejhorší týden svého života, sama a nemocná. Modlila se, aby se vše začalo zlepšovat, ale zavalovaly ji čím dál naléhavější obavy. Prodej matčina kabátu jí vystačí jen na krátkou dobu a docela brzy bude úplně bez prostředků. Co potom?

Penzion byl už tak dost odpudivý, ale skončit na ulici by bylo stokrát horší. V mysli se jí vynořilo slovo *nuzák*. Anna dobře věděla, jaké zahanbení se s ním pojí. Její otec věřil, že každý, kdo přišel o domov, je zdegenerovaný a slabomyslný a naprosto si zaslouhuje osud, který ho potkal. Otec i Clement se vždycky s chutí vysmívali chudým a ubohým. Možná ale měli pravdu. Možná by si svůj osud taky zasloužila.

Vzpomněla si na Suzanninu nabídku, aby pracovala pro Rose, ale to by nemohla... nebo ano? Copak to byla jediná možnost? Musela prodávat svoje tělo, aby se najedla?

Možná by měla poslat telegram rodičům, přiznat se k tomu, co provedla, a nechat si od nich zaplatit jíz-

denku domů, kde by čelila policii a trestu... Ačkoliv tohle jí jako trest už připadalo.

Na druhou stranu se dostala přece takhle daleko, do Londýna, na místo, o němž zatím jenom snila. Vzpomněla si na inzerát v novinách a na usměvavé tanečnice.

„Prosím, Bože,“ zašeptala, „vím, že už v sebe navzájem asi moc nevěříme, ale prosím, jestli tam jsi, dej mi sílu.“

10

Temnota

Zvuky... Hlasy a bolest. *Bolest*. Prudce se nadechl. Cítil, jak vyplouvá z temnoty k vědomí.

Viděl nad sebou rozmazaný obličej. Žena s bílým čepečkem. Zdravotní sestra?

Hlasy.

„Myslím, že se probírá. Clemente? Clemente, slyšíte mě?“

Blížící se stíny. Pomalu se zaostřovaly: matka... v černých šatech... s bledým obličejem. Skláněla se k němu. Pokusil se pohnout, ale nemohl. Něco měl na obličejí. Co? Obvaz...? Kde je?

Otcův netrpělivý hlas: „Může mluvit?“

Hlas jiného muže: „Dej mu čas, Darie.“ Zahlédl jeho obličej. Doktor Whatley? „Je zázrak, že přežil.“

Všechno se opět rozostřilo. Následovalo ostré píchnutí jehlou do paže.

Bolest polevila. Nahradilo ji příjemné teplo.

Pak se vynořila vzpomínka: *ona...* Anna – ta *mrcha!*